

Vinařické listy

Srpen 2019

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

nejdříve mi dovolu, bych Vám popřál krásný zbytek prázdnin, nerušený klid a pohodu. Dětem přeji ještě mnoho zážitků a rodičům trpělivost s těmito našimi nejmenšími ratoolestmi. Bohužel jsme se před několika dny opět přesvědčili o pomíjivosti života a o tom, jak někdy ten život dokáže být krutý a nespravedlivý a jak ve vteřině dokáže změnit životy druhých. Vždy se říká, že čas vše zahojí a že se časem zapomene. Myslím si, že na některé věci se zapomenout nedá a budou stále v našich bolavých srdcích. Život však jde dál, utíká nám strašně rychle a my se musíme snažit si z něj ukrojit to, co nám dovolí a žít s tím, co nám bylo dáno do vínku našeho krátkého života tady na zemi. Každý z nás má tu svou svíčku života jinak dlouhou, je to nespravedlivé, ale holt to tak je a s tím nejde nic udělat, proto si pojďme ten život užívat naplno, ať je na co vzpomínat. Nikdy nevíme, kdy ta naše svíčka dohoří. RIP

S tímto trochu souvisí i to, co vám chci napsat. Jak jste se dočetli v minulém čísle, tak jsme schválili dvě akce na hřišti, kdy se posunul čas nočního klidu. Dále jste byli obesláni sms zprávou o konání těchto akcí. Jako první to byla svatba vnučky jedné naší občanky, která si chtěla svůj den s velkým "D" užít, aby měla na co vzpomínat a přesto se našel někdo, kdo dokázal tuto svatební atmosféru narušit. Myslím si, že bychom se měli sami nad sebou zamyslet a říci si, jestli všechno, co jsme udělali, anebo děláme, děláme tak, jak se má, jinak řečeno, zamést si před svým vlastním prahem. Ono zavolat na svatebčany v 1:00 hodin ráno policii, i když se ví, že je akce povolena do 2:00 hodin a schovávat se za svoji rádoby anonymitu, je skutek hodný opovržení. Policie byla nakonec natolik uznalá a pochopila, že se žádný přestupek nestal. Svatebčani i nevěsta byli i přes tento malý incident velice spokojeni a ten svůj velký den si užili naplno. Myslím si, že jsme akce v Butiku omezili na minimum a že jsme udělali dost proto, abychom vás nerušili. Oznamovateli dávám na srozuměnou, že akce v Butiku budou i nadále, že chceme být obec, kde se taky něco děje, chceme se setkávat s přáteli, bavit se a žít svůj život naplno. Myslím si, že to za to stojí. Pokud někoho něco trápí, přijďte mi to říci osobně, já vyslechnu každého a nikomu hlavu neutrhnu.

Tímto Vás chci ještě jednou pozvat 6. 9. na obecní zábavu v Butiku. Kdo rád rockové balady, si přijde na své.

Užívejte zbytek prázdnin, Váš starosta Jiří Kohout

PLÁNOVANÉ AKCE

Miniletní stanový tábor Vinařice

31. 7. – 4. 8. 2019

Táborák

31. 8. 2019 od 16.00

Tradiční opékání buřtíků pro děti k ukončení prázdnin na obecním hřišti u Butiku.

Závody Lawi 1. 9. 2019

Neděle bude patřit cyklistickým závodům a cyklistům, kteří budou mít zázemí na vinařickém hřišti.

Dbejte prosím zvýšené pozornosti.

Rockový večer – zábava

Pátek 6. 9. 2019 od 19. hod.

na obecním hřišti živá hudba. Všichni jste srdečně zváni.

Drakiáda

Tradičně první sobota v říjnu 5. 10. 2019 od 14 hod bude patřit drakům a soutěžnímu pečení. Letošní zadání zatím není rozhodnuto. Dozvíte se včas na plakátech.

INFO OBCE

ZÁJEZD

Obec Vinařice plánuje **podzimní výlet** pro všechny občany a přátele do:

PEKLO Čertovina a skanzen Betlém Hlinsko - sobota 21. 9. 2019

Všechny zájemce o společný výlet žádáme, aby se přihlásili včas, počet míst bude dle velikosti autobusu, nejpozději však do 10. září. Každý si hradí vstupy, cestovné je zdarma. Více informací a přihlášky **na tel: 605 475 543 (K. Slaná)!**

A kam to vlastně pojedeme a co tam uvidíme?

„V České republice byl otevřen světový unikát – PEKLO, který nemá v Evropě ani jinde na světě obdoby. Naleznete ho nedaleko Hlinska v Čechách v obci Čertovina. Jedná se naprosto výjimečnou stavbu, která sahá až do hloubky 12 metrů pod zem, kde jsou stovky metrů chodeb a jeskyní, k nebesům pak míří osmi metry. Stavba svým charakterem připomíná obří převrácenou loď o délce 65 metrů a šířce 14 metrů. K této stavbě se váže legenda, která praví, že v roce 666 se plavili čerti na pekelném korábu a pátrali po hříšných duších. Jedné noci je však zastihla ukrutná bouře a celý koráb převrátila dnem vzhůru. Lucifer vzal své ohromné vidle, zapíchl je přímo před přídí převráceného korábu a pronesl: „Peklo nikdy nebude mířit k nebesům!“. Přikázal všem chlupečům kutat a kopat, až si vykopali svoje PEKLO. A hříšné duše na pozemském světě, které se nebály poblíž usídlit, nazvali toto místo Čertovina.“ (zdroj: WWW.peklocertovina.cz)

„Památkovou rezervaci lidové architektury zvanou Betlém naleznete v Hlinsku na pravém břehu řeky Chrudimky. Roubené domky si zde začali stavět drobní řemeslníci od poloviny 18. století. Ve zpřístupněných roubenkách si můžete prohlédnout dílny a obydlí tkalce, hračkaře, ševce, pilníkaře nebo továrního dělníka. V jednom z roubených domků naleznete expozici vesnických masopustních obchůzek a masek z Hlinecka, které jsou součástí světového dědictví UNESCO. Kromě roubenek se zmíněnými expozicemi můžete v památkové rezervaci Betlém navštívit funkční tkalcovskou dílnu vyrábějící žinylkové šály, restauraci, kavárnu, prodejnu bylinek nebo hudebních nástrojů.“ (zdroj: www.nmvp.cz)

CO SE DĚLO V ČERVNU A V ČERVENCI

FOOD FESTIVAL

S myšlenkou uspořádat Food festival přišla Jana Býmová ml. již v létě minulý rok a tato myšlenka zrála a zrála, až dozrála do zcela konkrétních rozměrů. Rozhodli jsme se plejádu našich vinařických akcí rozšířit o slavnost jídla a s napětím čekali, zda se povede. Povedla. Samozřejmě se vždycky najde něco, co by šlo udělat jinak a

lépe, ale to se zcela jistě příště vychytá. Děkujeme všem, kteří svou větší či menší trochou kulinařského umění přispěli k pohodovému chutnému odpoledni, a pro ty, kteří nevědí, o co přišli, vězte, že k ochutnání byly pokrmy od sladkých, přes kyselé, slané až po zcela netradiční – hmyzí. Kromě ochutnávání jídel si každý mohl namalovat perníčky, vyzkoušet znalosti ze světa jídla v gastronomickém testu, který vyhrála Anežka Sobotková, otestovat chuťové buňky poznáváním několika druhů ovoce, pánové testovali, zda rozeznají od sebe piva různých značek a nakonec

hřebem dne byla soutěž MasterChef Vinařice, kdy mezi sebou šest statečných poměřilo na čas kuchařské schopnosti v přípravě palačinek. Celý proces přípravy bedlivě sledovala porota paní Hlaváčová, paní Loudová a paní Kopčanová, které nakonec po nesnadném vybírání vynesly ortel vítěze: I. Vinařického MasterChefa Pavla Henyše, kterému tímto ještě jednou gratulujeme k vítězství.

DĚTSKÝ DEN A LUMPAČENÍ

Po několika zcela nových akcích v obci patřila druhá červnová sobota na vinařickém hřišti dětem a tradičnímu dětskému dni. Děti plnily různé úkoly, jako např. chytání rybiček, střelbu lukem, hod míčkem do obrázkového terče – klaunovy pusy apod. Za své snažení získaly různé odměny, dle svého věku, pohlaví a zaměření. Zpestřením dětského dne bylo vystoupení šermířů, malování na obličej a také skákací hrad pro malé i velké, který byl dětem plně k dispozici celé odpoledne. Nedílnou součástí dětského dne je již také tradiční rodinné lumpačení, kde proti sobě soutěží rodinné týmy v různých disciplínách. Tentokrát soutěžilo 13 rodinných týmů a putovní pohár vyhráli Krejbichovi, a tak putuje z Prahy od Lexových na Chloumek. Bohužel pohár ještě nebyl předán, protože podstavec prochází zvětšující úpravou, aby se na něj vešla další jména výherců v následujících letech. Po dokončení bude výhercům předán. Děkujeme všem, kteří se na přípravě a realizaci dětského dne podíleli.

Z HISTORIE OBCE – POKRAČOVÁNÍ PŘEPISU KRONIKY

UDÁLOSTI CÍRKEVNÍ – SBOR ČESKÝCH BRATRŮ Str. 35 - 39

Ještě před dobou Husitskou panovalo zde náboženství římskokatolické. Po válkách husitských a zvláště po krutém osudu Husitů ve válce U Lipan /1434/ nebylo ještě po několik staletí vyrváno lidem přesvědčení k víře podobojí. V tomto období zapisují se Vinařice v dějinách své obce a církve evangelické /dříve českobratrské / jako významné město o němž místním lidem nezachovalo se nejmenších zpráv. Na podzim 1965 a v r. 1966 bylo mně dopřáno krásného písemného styku s evangelickým farářem v Roudnici n. Labem, pozdějším seniorem /biskupem/ ústeckého seniorátu Th B Janovským. Poslal mně též fotokopii jeho článku o Vinařicích, uveřejněného v měsíčníku Jednota bratrská v 1 a 2 čísle z r. 1966, z něhož podstatně vyjímám. V podstatě je to reprodukce Molnárova díla někdejšího faráře v Lysé n. Labem. „Na počátku stálo přání uvidět místo jednoho z nejstarších sobů Jednoty bratrské. Skutečnost byla jiná nežli představa: Nikdo z těch, s nimiž jsem se setkal /Pisatel navštívil Vinařice na podzim 1965./ o nejvýznamnějším období své obce nevěděl. Kdyby dědové vyprávěli svým vnoučatům, pak od existence sboru do přítomnosti sotva se vystřídalo deset generací ... A přece, i když domácí / i regionální historikové často/ na pěkné údobí zapomněli, v církvi a v odborných kruzích zapomenuto nebylo. Jména stavitelů se většinou ztratila, ale dílo působilo a plní svůj úkol podnes. Snad právě tato okolnost vedla k tomu, abych v těchto kapitolkách zvláštní část věnoval zapomínanému místu.

Malá obec Vinařice leží na hřebenu a svahu táhlého Chlumu. Spojnicí domků i se světem je silnice, šplhající po serpentínách vzhůru k dominantě vesnice již je vinařický zámek. Tam kdysi stávala tvrz, na níž vládli pánové z Chlumu a po nich Bohuněk / asi 1440 až 1460/ a Hynek / asi 1460 Ž 1497/ z Klinštejna a na Vinařicích. Tito dva majitelé byli právě pány Vinařic v údobí, kdy zde trval bratrský sbor. Ani rod pánů Cetenských nám není lhostejný, protože vždycky věrně stál při kalichu; poslední majitel musel uprchnout do ciziny, ačkoli ani tím se neuchránil od násilné smrti. Dnešní zámek uchová podobu, kterou získal přestavbou v století 17., kdy se mu čas dostalo jména podle nového držitele „Nový Valdštejn“. Sotva lze pochybovat, že v původní tvrzi, v tom prvním zámku se odehrávalo ledačos důležitého pro starou Jednotu. Pod tvrzí asi ještě ve 14. století byly založeny vinice, které obci daly také jméno. Péče o zvelebování půdy a zvláště nevyužitelných strání pro vinařství a ovocnářství souvisí s řádem Cyriáků, který posledním pražským biskupem Janem IV. Z Dražic byl 1349 uveden do Nových Benátek, kde rovněž býval jeden z nejstarších sborů. A Jednota bratrská, jejíž sbor zde vznikl už před r. 1468, věnovala Vinařicím dobré jméno a celému kraji poklady ještě významnější. Je samozřejmé, že ani sbory Jednoty nevznikaly náhodně, nýbrž tam, kde pro zakotvení byly vhodné předpoklady ... tak i zde k založení sboru přispělo hnutí husitské. Husovy myšlenky sem zaléhaly poměrně velmi brzy, nemohly se však navenek projevit, protože páni tomu bránili. Smýšlení mohlo obyvatelstvo vyjádřit teprve, když Žižka v r. 1421 se svým vojskem stanul před branami boleslavskými. Tehdy se však projevilo jednoznačně. Mladá Boleslav uvítala Táboory otevřenými branami. Takový je obraz napořád: většina majitelů tvrzí stojí jednoznačně v řadách církve podobojí tak tomu je i na Vinařicích.

Nelze přehlédnout, že dochází současně k novému utváření náboženských proudů. Podobně jako v ostatních místech i na Boleslavsku dochází k odvratu od města a k zřizování nového společenství na kopcích a v ústraní. Tak došlo k vytvoření sboru na Vinařicích. Sbor vinařický nebyl soustředěn jen na vlastní obec nebo blízké sousedství. Zaujímal tak významné místo, že je považován ze jedno centrum široké oblasti Jednoty. Hned na počátku k němu náležely Nové Benátky, Stránov / kde se v letech 1463 – 68 stavěl právě nový hrad/ Mladá Boleslav, Smilovice a Dobruška; později za Tovačovských /pozn: majitelů panství na Boleslavsku/ se rozšířil až na Turnov, Brandýs n. Labem s nad i Praha odtud občas obsluhována byla. Jména členů sboru jsou až na několik málo výjimek neznámá. Ale to, co o nich víme, vydává překrásné svědectví věrnosti. A. Molnár říká: Byla to skupina vyznavačů, zvyklá pronásledování a hotova necouvnout ani před mučednictvím. Z vlastních členů sboru známe jmény pouze dva B. Šimona Sladovníka, který patrně byl

správcem i kazatelem sboru a pak B. Jaroše, mlynáře pod Stránovem, který byl hospodářským správcem bratrského majetku a pokladníkem. B. Šimon byl asi 1470 jat, rok vězněn a 1471 upálen v Poděbradech. A B. Jaroš byl vždycky zřejmě ochoten se vystavit nebezpečí jako obránce Jednoty i na nejvyšších místech. R. 1473 spolu s B. Michalem ze Žamberka, známým nám prvním knězem Jednoty, hájil před husitskými universitními Mistry v Praze bratrské učení. Když 1468 nastalo veliké pronásledování Bratří pro jejich volbu kněží a oddělení se od církve ostatní, neváhali vinařičtí bratři poskytnout útočiště pronásledovaným, ačkoliv sami se ocitli ve veliké tísní, jak o tom podnes svědčí obec Jemníky / dříve Jamníky/: podnes nese označení, kterým byli posměšně nazýváni členové Jednoty /jamníci/ pro své ukrývání a shromažďování v jamách a v lesích. Tehdy musil opustit svůj domov v Lounech člen lenešického sboru B. Marek Švec a našel útočiště na Vinařicích. V jedné mladoboleslavské publikaci je dokonce uváděno, že zde našli útočiště dokonce i bratři ze Žamberka a Kunvaldu. Zpráva jistě vyvolávající pochybnosti, ale rozhodně možná. Vinařický sbor svým vyznavačstvím stále rostl. Po r. 1469 rostla Jednota zvláště v Mladé Boleslavi. Růst nezarazily všechny nepřátelské pokusy na sněmech atd. Když nezapůsobily, bylo použito morálních pomluv. Zvláště mladoboleslavský děkan církve podobojí, před jehož očima bezprostředně Jednota sílila, rád použil služeb neblaze proslulého Jana z Teplic, který pro své podvodnictví byl přezván „Ležka“. Ten v boleslavském děkanském chrámu v lednu 1476 velmi ostře, s nejtěžšími pomluvami, vystoupil proti Bratrům a přímo útočil na bratrský sbor ve Vinařicích. Mezi jiným prohlásil, se snahou co nejvíce rozjitřit závist i nenávist, že „falešní bratříkové mají veliké poklady v rozličných městech na mnoho tisícův a vždy chovají. A vždy číhají na zbožie a pravie, že život apoštolů vedú“. Tato pomluva roznítla skutečně nízké vášně, takže řada shromážděných pod Ležkovým vedením se chystala přepadnout vinařický sbor, aby se zmocnili „pokladů“. Pakliže k tomu nedošlo, zato zásluha náleží osobně p. Janu Tovačovskému, který se svou manželkou byl na tomto shromáždění účasten. Na jeho příkaz musel Ležka opustit město a jeho důvěra k Bratrům utišila bouři druhých. Bratrům nakonec ani toto nepřátelství neuškodilo. Přesto však zvolna se blížila doba, kdy vinařický sbor přestane být střediskem Jednoty na Boleslavsku. Nezaniká, ale rozvojem tichých v zemi nastává nezadržitelně chvíle, kdy středisko bude přeneseno do význačnějšího místa – do Mladé Boleslavi samé. Uteklo od počátků zhruba třicet let. V životě Jednoty se mnoho změnilo. Z původního naprostého odklonu od světa se přechází k postoji méně zápornému. Tím se otevírá pro Jednotu znovu možnost návratu do měst. Proces začíná po r. 1481. A je dovršen po synodě brandýské, pak rychnovské a nakonec přerovské. B. Krasonický ve spise o učených píše: „Lukáš aby v Boleslavi a na Vinařicích kázal“. Boleslav je uváděna už na prvním místě. Sbor ve Vinařicích trvá zřejmě dál, přichází sem B. Lukáš, jistě tudy procházeli všichni ti slavní, kteří kdy působili v Mladé Boleslavi. Ale centrem už Vinařice nejsou. Nebýt však věrnosti všech těch Bratří a Sester původních sborů, nikdy by k nové etapě Jednoty bratrské nebylo došlo. To je velikost těchto malých, pronásledovaných, ale vždy věrných sborů. Tak i Vinařice mají vždycky v dějinách Bratří své nenahraditelné místo.“ Tolik z kapitoly Th. B. Janovského. K obnově katolického náboženství přikročeno po r. 1624. Záměry tyto se však valně nedařily a lid uchýloval se k tajným schůzkám, na nichž kázali potají se vracivší kazatelé a praedikanti uchýlivší se hlavně kolem Žitavy. Jistě u nás jako jinde v okolí, část obyvatelstva přestoupila k víře katolické, mnozí ovšem jenom na oko. V té době nastává také konfiskace majetku – ve Vinařicích u Václava Cetenského. R. 1649 nebyl prý ani třetí díl Čech skutečně katolický. V r. 1658 bylo stále dosti Husitů skrytých a zatvrzelých. Poslední zpráva o pronásledovaných Bratrích v naší obci je v Sládečkových „Pamětech“ Píše tam: „Jak z různých zpráv vysvítá, nalezeno r. 1727 místo tajných schůzek těch, kteří přechovávaly knihy lutheránské tak i praedikantů u samého sídla vrchnostenského úřadu, ve statku Jana Puldy ve Vinařicích, jehož hospodář vyšetřován také pro nalezené tam knihy kacířské. Jaký trest provinilce postihl, není známo, ale dle jiných případů z okolí byl jistě přísný.“ /Pozn. kronikářova: Snažil jsem se zjistit číslo popisné tohoto statku, leč musím zůstat jen při dohadu. Jedná se jistě o č.p. 30 nebo spíše 31, která, zdá se patřila v dávnu jednomu majiteli neboť pozemky, jistě dělením na děti, jsou u obou hospodářství vedle sebe. U č.p. 31 zjištěno, že vdova Verřlová vdala se za Jana Puldu, který ujal statek r. 1734 a pozdější pisatel mohl jej označit v r. 1727 už za statek Puldův./

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

JUBILEUM: Valentová Josefa 75 let (červen)

Králová Lidmila 85 let (červenec)

Hrušková Alena 85 let (červenec)

ÚMRTÍ: Josef Hlaváč (červenec)

PODĚKOVÁNÍ

Rodina Hlaváčova děkuje za květinové dary a projevy soustrasti.

VZPOMÍNKA

„...Když zemře člověk, je to vždycky smutné, když zemře mladý člověk je to vždy tragédie, zemře-li však člověk blízkými milovaný, kamarády oblíbený a všeobecně respektovaný, člověk, který byl vždy ochoten pomoci, je bolest nad jeho ztrátou nedozírná a ani slovy nejde popsat. A Pepa přesně takový byl. Jen na Vinařicích je spousta kamarádů, kterým pomáhal se stavbou jejich domu, po mnoho let nechyběl na žádné hasičské brigádě a Vinařice i díky němu a jeho práci dnes vypadají tak, jak vypadají. Zkrátka když bylo někde potřeba pomoci, Pepa byl vždy ten, kdo bez řeči přiložil ruku k dílu a ještě u toho neztrácel dobrou náladu. Nevadilo mu udělat si srandu ani sám ze sebe, když jsme ho před pár lety při dětském dni ještě společně s Jirkou Mannem navlékli do kostýmu papouška, aby pobavil děti. Já nikdy nezapomenu na léta, která jsme strávili nejdříve jako děti, a pak už jako vedoucí na vinařickém táboře, na společné pozorování hvězd při noční hlídce a na jeho galantnost při nočním chladu, kdy neváhal půjčit svetr nebo na šprýmy a kanadské žertíky, které sám vymýšlel nebo byl jejich obětí. Ještě stále slyším v uších jeho jedinečný smích, když vyvazoval pod okny hroznové víno a my ho s dětmi potřetí míjeli, protože jsme se stále vraceli pro míč, co se nám skoulel až k Žárovce a on Tobiáše škodolibě poňoukal, aby ho pustil dolů počtvrté. Nezapomenutelných vzpomínek je spousta a díky za ně, jen bolí, že už žádné nepřibudou..“ Kamča

„... 4 července 2019 jsem ztratil výborného kamaráda, se kterým jsem toho spoustu prožil. Měl našlápnuto na krásný, spokojený život, ale nebylo mu dopřáno ho dožít. Odešel nečekaně. „Pepo, nikdy na tebe nezapomenu!““ Milan Hruška

„...Strašně rád vzpomínám na letní noční koupání ať už v Žárovce nebo na Chloumku. Pepa byl vždycky první nahatý ve vodě. Byl skvělý fotbalista, nikdy jsem nepochopil, proč nehrál závodně. Pamatuji si, jak kradl otcovi cigarety, a že měl dar rozebrat si motorku a už ji nedat dohromady, - zatímco Milan měl celou dobu jen jednu, ale Joska jich takhle zničil snad pět. Jednou jsme se vraceli z diskotéky ze Semčic a všichni nám utekli, zkrátali jsme si to domů přes Vinici, ale už jsme nemohli, tak jsme vylezli na vodárnu a tam si lehli do trávy. Bylo léto, tři hodiny ráno a my čučeli na hvězdy a vedli odborný řeči o podstatě vesmíru s trojkou na žíle. Jinak Pepa byl bez těch keců, co se vždy o každém říká, jaký to byl skvělý člověk atd, tak on byl vážně super kámoš, co nikdy nezkažil žádnou randu.“ Pepa Chomín

„... Za mě vím, že jsme společně s kluky dělali hodně pro hasiče a když byl Joska ještě členem, tak byl vždy ochotný pro hasiče a pro děti bez řeči udělat vše, co bylo potřeba. Pak, když jsme jezdili na pánské jízdy, tak s ním byla vždycky randa a žádnou randu nezkažil. Taky mi vyvstane vzpomínka, jak jsme si s kluky vzájemně pomáhali se stavěním baráku, a že když jsem Josku poprosil, tak mi šel bez řeči pomoci na celý den..“ Jirka Mann

„...Pepa byl pro mě jako starší brácha a vzpomínky jsou jediné, co mi po něm zůstalo..“ Honza Sucharda

„...Pepu jsem znal už od první třídy, tak zážitků byla spousta. Od průserů ve škole, po blbnutí na vesnici, krosení na fichtlech po lesích, různé akce v klubovně na zámku nebo Butiku, chození na diskošky, dovolené na horách, ježdění na čundry, chlastací zájezdy na Osečnou a k Jeckymu na Podluhy, po ježdění na mašinách, byly jich prostě mraky a všechny byly suprový a na všechny

vzpomínám hrozně rád a proto nevím, který bych měl říct, ale vím jistě, že nám Joska bude všem hodně chybět a budeme na něj dlouho vzpomínat..“ Michal Krejbich

„Je to obrovská tragédie, všichni jsme z toho zdrcení. Zůstala nám jen vzpomínka ... Mně na skvělého, skromného, přátelského, neskutečně hodného souseda Pepu. Nezapomenutelných zážitků viděných dětskýma očima mám hodně už od doby, kdy jsem byla ještě malé pískle, přes pařby v partě, táborů, čundrů...A jak teď přemýšlím a vzpomínám, nedokážu si na Pepovi vybavit ani jednu zápornou věc. Dokázal jako kamarád rozesmát, zlepšit náladu, pomoci... I když jsem se odstěhovala, pokaždé když jsem přijela na Vinařky a Pepu potkala, prohodili jsme pár slov a úsměv na tváři mu nikdy nechyběl. Zůstalo mi nespravedlivé vzpomínání na dalšího člověka, na to jaký byl, takže jenom v to nejlepší. Doufám, že se tam nahoře bude mít fajn.“ Katka Kubínová

OSOBNOST OBCE *ANEŽ ŽIJÍ MEZI NÁMI*

Procestoval mnoho zemí, viděl mnoho krásných míst a zažil mnoho zajímavých zážitků, o které je ochoten se podělit při promítání fotografií při chystaném říjnovém Čaji o páté. Vloni v říjnu byl zvolen do zastupitelstva obce. Je nepřehlédnutelný svou postavou, smíchem i náturou. Marek Studnička.

Pověz něco o sobě.. kam jsi chodil do školy, kde pracuješ? –

Narodil jsem se v Mladé Boleslavi a bydlel jsem na letišti u rodičů do svých 18 let. Na základní školu jsem chodil na Podolec, poté na SOU Škoda a nyní pracuji v nářadovně V17 ve Škoda Auto. V dětství jsem velmi často navštěvoval svoje prarodiče Tomanovi z Vinařic. Měli zde zahradnictví. Rád na ně vzpomínám, hlavně na dědu, který byl velmi pracovitý a přísný. Vyžadoval práci i od nás vnoučat. Děda je pro mě vzor ve výchově a svým klukům o něm často vyprávím. (smích)

Jak se stalo, že sis vybral Vinařice jako místo pro svůj domov?

Před válkou jsem se seznámil se svou ženou Álou. Po válce jsme spolu začali řešit společnou budoucnost. V té době byl dům babičky a dědy již dlouho neobydlen a my jsme zde trávili více a více času, až jsme zde zůstali. První dva roky jsme bydleli ve starém domě po prarodičích a stavěli jsme si nový dům. Manželka vařila na peci a dodnes na to ráda vzpomíná.

Hodně cestuješ, je cestování tvůj koníček nebo máš čas i na něco jiného?

Cestování je pro mě důležitým koníčkem. Znamená pro mě hlavně relax. Rád jezdím na rodinnou dovolenou a užívám si tam čas se svými syny. V posledních letech navštěvujeme hlavně řecké ostrovy a také nezapomínáme na naši republiku. Často jezdíme s kluky na výlety. Jednou do roka na jaře jedeme s Álou na poznávací zájezd do nějakého evropského velkoměsta. Nejvíce se nám líbil Londýn. Každoročně vyrážím na „pánskou jízdu“ se svými kamarády. Jsou to trochu více adrenalinové cesty za poznáním různých zemí.

Pokud mi čas dovolí, rád jezdím na kole, chodím do posilovny a starám se o náš dům.

Kde všude jsi byl, kde se ti líbilo nejvíce a naopak kde nejméně?

MEDAILONEK

Marek STUDNIČKA

- narodil se v roce 1977 ve znamení raka
- ženatý – manželka Ála, dva synové Jakub a Ondřej
- Oblíbené jídlo - toust
- Neoblíbené jídlo - koprová omáčka
- Koníček - cestování

Jelikož jsem „vítací typ“, snažím se být stále na cestách a poté se vracet domů. Zatím mám projeto přes 30 států. Některé jsem celé prokřižoval, některými jsem pouze projížděl. Mezi země, které mi doslova učarovaly, rozhodně patří Norsko, ale i Albánie a Rumunsko. Jsou to nádherné země. V Norsku mě okouznil nejsevernější výběžek Nordkapp, malé ostrůvky Lofoty a majestátní ledovec Svartisen. V Albánii jsme spali ve starých vojenských bunkrech, překvapili nás liduprázdné pláže a všude byly pašované Mercedesy s různými SPZ s celého světa. Na Madeiře jsme chodili po úzkých stezkách nad srázy podél levád, což jsou zavlažovací kanály na ostrově. Spali jsme na nejvyšším vrcholu Pico Ruivo ve výšce 1862 m. Pod námi byly mraky. Ráno jsme vstávali na východ slunce. Bylo to kouzelné probuzení s výhledem na rozbouřený oceán.

++Letos jsem již navštívil Bosnu a Srbsko. Je zarážející, jak dokážou být lidé ve válce zlí a kolik špatného dokážou napáchat. Uvědomil jsem si to, při prohlídce muzea války v Sarajevu a hlavně při projíždění opuštěných vesnic s rozstřílenými domy. Navzdory tomu, Bosna nabízí cestovatelům nádherné národní parky s úžasnými vodopády Kravica a nezníčenou přírodou. Na podzim se chystám do Gruzie a Arménie. Myslím si, že všude je něco, co stojí za

podívání, ale mám raději místa oplývající přírodou než města přeplněná turisty. Nejméně se mi líbilo v Římě. Je to sice město plné krásných památek, ale také bohužel špinavé a pro mě přelidněné.

Měl jsi někde na cestách z něčeho strach a proč?

Obavy jsem zažíval, když jsem s kamarádem plul na nafukovacím člunu po moři z Albánie na Korfu. Při zpáteční cestě se moře rozbourilo tak, že jsem neviděl kamaráda, který seděl v člunu přede mnou. To jsem měl opravdu strach.

A co cestovní historky pro pobavení, máš nějakou?

Nejlepší historky pro pobavení vznikají při překonávání jazykových bariér. Ze školy si pamatuji pár ruských slovíček, snažím se zdokonalovat v angličtině, ale přesto musím zapojovat ruce a nohy, abych se domluvil. (smích)

Na co jsi ve svém životě opravdu hrdý a je něco co bys změnil, kdybys mohl?

Je pro mě hodně těžké mluvit o tom, na co jsem hrdý. Ale jsem si jistý, že mohu být hrdý na naše kluky. Jakub se letos dostal na vysněnou střední školu. Máme spolu stejného koníčka – posilování. Často se vzájemně hecujeme k vyšším výkonům. Ondra miluje přírodu a vaření. Rádi společně navštěvujeme Food festivaly, kde

ochutnáváme netradiční jídla, např. hmyz. Ve svém životě bych neměnil nic. Jsem rád, že bydlíme právě na Vinařicích. S oblibou chodíme na všechny obecní akce. Líbí se mi, že se vesnice schází a lidé spolu komunikují. Máme kolem sebe ty správné lidi.

Co bys vzkázal lidem, kteří budou číst?

Díky cestování jsem si uvědomil, že v naší malé republice máme blahobyt a přesto si nepřetržitě stěžujeme a za něčím se stále honíme. Všem lidem bych poradil, ať se trochu zastaví a užívají si více života.